

GREETJE VAN DEN BERG

Een ander gezicht

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Een oorverdovende donderslag volgt direct op een bliksemschicht en lijkt het einde in te luiden van ademloze, hete julidagen. Diana van Vossen zit rechtop in bed, ruw ontwaakt uit een diepe slaap, haar korte haren verward tegen haar hoofd aangeplakt. De wind lijkt zijn adem de laatste dagen te hebben gespaard voor dit moment. Het open raam klappert in een plotselinge, heftige windvlaag. Duidelijk is te horen hoe de takken van de bomen vlak achter haar tuin kraken, de bladeren heftig ritselen. Slaapdronken zit ze op de rand van het bed, haar voeten zoeken en vinden de badstoffen slippers. Als ze het raam sluit, ziet ze hoe de tuin momentenlang verlicht wordt. Dan is er opnieuw een krakende slag. Luid kindergehuil klinkt op. Ze knipt de lamp in de gang aan en moet haar ogen even laten wennen aan het felle licht.

‘Kelly en Dimitri, jullie mogen in mijn bed!’ roept ze voor ze het kleine kamertje van

haar jongste zoon inloopt. Hij zit rechtop in bed, de beer dicht tegen zich aangedrukt, angstig ineenkrimpend bij de volgende slag.

‘Mama is bij je,’ stelt ze hem gerust als ze hem uit bed tilt. ‘Je hoeft niet meer bang te zijn, je mag bij mama in bed.’

Ze houdt hem dicht tegen zich aan, voelt de zachtheid van de knuffelbeer tegen haar blote armen. Marnix en Beer zijn onafscheidelijk op spannende momenten en in nachtelijke uren.

Marnix drukt zijn gezicht tegen haar borst. Ze draagt hem naar haar slaapkamer, waar Kelly en Dimitri al een plaatsje in bed hebben gevonden.

‘Het gaat zo hard,’ huivert Kelly. Haar lange, blonde haren liggen warrig rond haar warme gezicht. Ze verstoppt haar hoofd onder het dekbed als een nieuwe lichtflits weer een donderslag aankondigt.

‘Het is te warm onder het dekbed,’ zegt Diana als ze het bed inschuift. Ze ligt tussen Kelly en Marnix in, voelt hoe Marnix dicht tegen haar aanschuift. Achter Kelly ligt Dimitri. Ze ziet zijn blonde stekelkopje op het kussen, kan nog net met haar hand zijn rug strelen. In dit soort situaties heeft ze altijd net een kind

te veel, of een man te weinig, zoals ze het ook wel noemt.

‘Het duurt niet meer zo lang voordat het onweer weg is,’ bedenkt ze hoopvol. ‘Hoor je wel? Het duurt nu al een beetje langer voordat de donderslag op de flits volgt. Hoe meer tijd er zit tussen de flits en de slag, hoe verder het onweer bij ons vandaan is.’

In de verte loeit een sirene. De hemel lijkt alle sluizen open te zetten. Buiten wordt de warmte verjaagd, maar binnen is de hitte van de afgelopen dagen bewaard gebleven.

Ze staart in het donker, dat af en toe met een flits wordt verlicht. Langzaam maar zeker wordt de bui minder heftig en de ademhaling van haar kinderen rustiger. Zij probeert ook haar draai te vinden. Het kleine lichaam van Marnix rust warm tegen het hare. Zijn blonde haren liggen vochtig rond zijn rode wangen. Heel voorzichtig drukt ze een kus op zijn voorhoofd. Kleine Marnix. Drie jaar is hij nu. Zijn geboorte moest een nieuw begin betekenen na een tijd vol spanningen. In dit bed was hij ter wereld gekomen en Erik-Jan had naast haar gestaan. Hij had haar aangemoedigd, hij had zijn kleine zoon opgevangen in de nieuwe wereld.

Marnix was hun derde kind. In feite was het leven tot die tijd vriendelijk voor hen geweest. Erik-Jan was een harde werker en dat wierp vruchten af binnen de bankinstelling waar hij werkzaam was. Hij maakte snel carrière. Het betekende dat hij veel weg was en dat veel van de zorg voor de kinderen op haar schouders rustte. Ze had het graag voor hem over. Als een van de kinderen ziek was, vond ze het vanzelfsprekend dat zij haar werk belde dat ze niet kon komen. Al voor haar huwelijk had ze een leuke baan als medisch secretaresse op de afdeling interne geneeskunde in het ziekenhuis. Na de geboorte van Kelly waren haar werktijden gehalveerd. Voor het geld hoefde ze het niet te doen, had Erik-Jan eens gezegd, maar als ze het leuk vond om er iets bij te doen, moest ze het vooral niet laten. Al-lebei leidden ze een druk leven, maar het legde hun geen windeieren.

Vlak na de geboorte van Dimitri, ondertussen zes jaar geleden, ruilden ze hun rijtjes-huis in voor een twee-onder-een-kapwoning. Per jaar konden ze zich twee vakanties veroor-loven, ze hadden ieder hun eigen auto. Erik-Jan had plannen voor het bouwen van een vrijstaande woning. Kort na de geboorte van Mar-

nix was hij met de bouwtekeningen aangekomen. Hij was zo enthousiast.

Ze probeert zich om te draaien, duwt Kelly een eindje van zich af, zodat ze wat meer ruimte heeft en luistert naar de regelmatige ademhaling van haar kinderen. De warmte wordt bijna ondraaglijk. Voorzichtig slipt ze uit bed om het raam open te zetten. Ze haalt diep adem, om zoveel mogelijk te genieten van de frisse, tintelende lucht. Nooit is die geur aangener dan na een verkwikkende regenbui. Voor het open venster rekt ze zich uit en kan er niet toe komen om weer in het warme bed te kruipen. 's Nachts lijkt alles anders, laten gedachten zich niet naar de achtergrond dirigeren. Ze kijkt naar de kinderen. De lantaarnpaal voor het huis zorgt voor een vaag schijnsel waarin ze hun contouren duidelijk kan waarnemen. Marnix heeft zich op z'n buik gedraaid. Een kleine jongen, die zich nooit zal kunnen herinneren wie z'n vader was. Hij was nog maar een halfjaar geweest op de dag dat een mooie decembermorgen in een nachtmerrie veranderde.

Niets had daar in eerste instantie op geweten. In de nacht had het gevoren, de zon had de berijpte wereld van een subtiele glans

voorzien. Vlak voor hij naar z'n werk ging had Erik-Jan nog opgemerkt dat hij zo blij was met de garage, omdat hij nu niet hoefde te krabben. Ze hadden grapjes gemaakt over het feit dat de garage geen plaats bood aan twee auto's. Voor haar bestond het ritueel op een vrieskoude wintermorgen wel degelijk uit het krabben van de ramen van haar auto. Die morgen was daar geen sprake van want ze had haar vrije dag, die ze wilde gebruiken om het huis een goede beurt te geven. Met Erik-Jan had ze het wel eens over een hulp in de huishouding gehad, maar het leek hem niet prettig om 'een vreemde vrouw in zijn spullen te laten rommelen', zoals hij het had uitgedrukt.

Om halfnegen had ze Kelly en Dimitri naar school gebracht en daarna was ze teruggekomen in het huis dat rust uitademde nu de heldere stemmen van haar twee oudste kinderen ontbraken. Uitgebreid had ze de tijd genomen voor het baden en voeden van Marnix. De morgen was al half voorbij toen ze hem weer in de wieg had gelegd. Opgewekt had ze een emmer vol water laten lopen, de planten uit de vensterbank gehaald en de vitrage verwijderd. Op het moment dat ze de spons in het water wilde laten glijden, had ze ineens twee

agenten het pad op zien komen. Een forse man en een magere vrouw. Moeiteloos kon ze het beeld van die twee ophalen. Het was net of hun foto voor altijd op haar netvlies geprojecteerd bleef. Natuurlijk was ze geschrokken, haar handen beefden een beetje toen ze de voordeur opende.

‘Mogen we even binnenkomen?’ had de man gevraagd en aan z’n gezicht had ze al gezien dat er iets heel erg mis moest zijn. ‘We hebben niet zo’n mooie boodschap,’ was de vrouw begonnen, en het was haar opgevallen dat ze naar de grond keek toen ze die woorden uitsprak. Ongemakkelijk zat ze op het puntje van de stoel. ‘Uw man heeft een ongeluk gehad.’

‘Ja?’ Er was iets over schade in haar opgekomen, de auto zou total loss kunnen zijn. Zou Erik-Jan misschien ook iets mankeren?

‘Een ernstig ongeluk, mevrouw Van Vossen. Uw man is dood.’

Het was net geweest of het niet door wilde dringen. Van alles was door haar hoofd geschoten, maar voor die ene harde werkelijkheid leek er geen ruimte te zijn.

‘Dood? Overleden bedoelt u?’

‘Ja, overleden.’ Die agenten waren zo jong.

Eigenlijk veel te jong om een dergelijke boodschap over te brengen. Zij was te jong om zo'n boodschap te krijgen. Ze hadden haar wat details gegeven toen ze had geïnformeerd hoe hij verongelukt was en of het de schuld was van Erik-Jan of van een ander. Er was geen ander in het spel, hadden ze gezegd. Het was een eenzijdig ongeluk. Erik-Jan had met zijn mobiele telefoon gebeld en had op een gegeven moment de macht over het stuur verloren.

Hoe vaak had ze hem niet gewaarschuwd om niet te bellen als hij reed? Hij had haar beloofd langs de garage te gaan om een hands-free set in te laten bouwen, waardoor hij zijn handen vrij zou hebben tijdens het bellen. Het was er niet meer van gekomen.

Na het vertrek van de agenten had ze niet anders weten te doen dan haar moeder bellen en eigenlijk had ze verder niemand willen zien of horen. Zo bleek het leven rond de dood van een geliefde echter niet in elkaar te zitten. Het was van belang dat er een kist werd uitgezocht, een graf gekocht, een begrafenis geregeld. Ze moest beslissingen nemen die ze niet wilde nemen, maar waarvan iedereen zei dat het belangrijk was dat ze het hele-

maal op haar manier deed. Later zou ze dankbaar zijn dat het afscheid van Erik-Jan geregeld was op de manier zoals zij het wilde. Het probleem was dat ze geen idee had hoe zij het wilde of hoe hij het gehad zou willen hebben. Allebei waren ze jong, ze hadden kinderen die ze met z'n tweeën wilden opvoeden. Daar hadden ze samen over gepraat en over hun werk hadden ze het gehad, of de mogelijkheden voor de bouw van een nieuw huis. Over van alles hadden ze gesproken, maar de dood was daarbij buiten beschouwing gelaten. De dood maakte geen deel van hun leven uit. Ze wist alleen dat hij niet gecremeerd maar begraven wilde worden.

In het grote tweepersoonsbed woelt Kelly. Vertederd kijkt ze naar haar kinderen, die zich inmiddels zoveel ruimte hebben toegeëigend dat ze er niet eens meer bij past. Alleen zij drie zijn de reden geweest dat ze nog leeft. Of ze nu wilde of niet, ze werd gedwongen het leven weer op te pakken.

Erik-Jan werkte niet voor niets bij een bank. Financieel was ze goed verzorgd en toch had ze na een jaar besloten om hun fraaie woning te verkopen. In plaats van de twee-onder-een-kapwoning was ze verhuisd